

tale om de svundne Tider. I de første Sommerdage havde her lydt et Fuglekor, et Elskovskvidder, der overdøvede alt. Nu løb Solsorterne lydløst om i den røde Løvbund, og af og til svang en Fluesnapper sig tavs henover Kløften.

En Dag skar der pludselig en besynderlig Tone gennem Skovsuset. Han kunde ikke forklare sig, hvad det var. Det lød som en Skalmetje.

Omsider opdagede han helt nede paa den anden Side af Spangen, i Skovkanten ud mod Engen, et hvilende Menneskepar, en Mand og en Kvinde, to unge Folk paa Sommervandring, saa vidt han kunde skønne. Hun laa med Hovedet i hans Skød, og han sad med en Fløjte for Munden og spillede en vemodigt hentonende Melodi.

Synet greb ham som et Drømmebillede. Han var kommen ind i Eventyrskoven og havde overrasket en Faun og en Nymfe.

Der gik en lille Tid. Saa rejste de sig dernede. Han saae dem kaste Ransler over Skulderen. Og nu kom de over Spangen, paa Vej op imod ham.

I sin Skyhed for fremmede Mennesker vilde han staa op og gaa. Men de havde nu faaet Øje paa ham, og da han saae det, blev han siddende.

Det var en sværlemmet ung Mand med et læderbrunt Ansigt. Den unge Kvinde, der holdt ham under Armen, saae lidt bleg og medtaget ud.

„Undskyld — fører Stien her til Favsingholm?“ spurgte Manden og standsede.

„Ikke direkte. De kommer først til et Hus derhenne i Udkan- ten af Skoven. Der skal De gaa norden om Haven, saa støder De paa en Kørevej. Den gaar ned til Favsingholm.“

„Tak!“

De vilde gaa videre. Men trods det halvt forfærdede, halvt medlidende Blik, hvormed den unge Kvinde havde betragtet Torben, standsede han dem med et Spørgsmaal.

„Skal De besøge nogen paa Favsingholm?“

„Ja. De er maaske kendt der?“

„Aa ja.“